

Arrest

nr. 102 541 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 september 2010 een asielaanvraag in. Zij verklaart op dezelfde datum het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 11 augustus 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 71 934 van 15 december 2011 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 10 januari 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.5. Verzoekster dient op 30 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Bij aangetekend schrijven van 6 februari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

1.7. Bij arrest met nummer 78 974 van 11 april 2012 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring, ingesteld tegen de beslissing van 10 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 21 mei 2012 de beslissing waarbij de op 30 januari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 8 november 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [...], administratief assistent wordt aan de persoon die verklaart zich [...] te noemen, geboren te [...] op [...], en welke verklaart van Russische nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- artikel 74/14 §3, 1°; er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14. §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal*

PV nr K0.55.L1.022154/2012 van de politie van Kortrijk

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 16.01.2012

[...]

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*
- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16.01.2012 werd aan betrokkene het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd haar op dezelfde dag betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft Dit bevel werd nog eens bevestigd na het onontvankelijk verklaren op 18.07.2012 van haar aanvraag tot regularisatie. De combinatie van de inbreuk tegen de openbare orde vandaag en het feit dat betrokkene een eerder genomen verwijderingsbesluit naast zich neerlegt, vormt de reden waarom haar een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de op 6 februari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het initieel verzoekschrift slechts melding wordt gemaakt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekster pas in de tekst van de synthesememorie aangeeft ook een schorsing van de tenuitvoerlegging te vragen, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig beroep geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.3. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter ondersteuning hiervan stelt hij dat hij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat de door verzoekster ingeroepen rechtsmiddelen ontleend aan de schending van een hogere rechtsnorm niet kunnen worden aangenomen.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden akte een bevel om het grondgebied te verlaten betreft met inreisverbod van drie jaar en dat bijgevolg de rechtsgevolgen van huidige bestreden akte verder reiken

dan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals verweerder zelf ook aangeeft, roept verzoekster de schending in van hogere rechtsnormen. Een onderzoek van deze opgeworpen schendingen dringt zich minstens op.

De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en van het vermoeden van onschuld.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesesamenvatting:

“Verzoekster is op datum van 08.11.2012 onwel geworden in een kledingwinkel ingevolge de slechte medische toestand waarin zij verkeert.

Zij heeft zich ten einde raad uit de rij aan de kassa begeven naar de dichtstbijzijnde stoel, waarbij er onmiddellijk gedacht werd dat verzoekster de kleding die zij bij zich had, had willen stelen.

Dit is niet correct, doch er waren ernstige taalmoeilijkheden en verzoekster werd nooit ondervraagd dienaangaande.

Zij dreigde flauw te vallen en diende te gaan zitten, meer is er niet gebeurd, meer wilde zij ook niet.

Er is in het bevel om het grondgebied te verlaten sprake van dat verzoekster een gevaar zou zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid, hetgeen totaal niet correct is.

Er wordt gesteld dat er sprake zou zijn van onderduiken, terwijl verzoekster sedert jaar en dag in dezelfde woning woont met haar meerderjarige zoon en dochter zodat niet kan ingezien worden waarom zij zou willen onderduiken, wel integendeel.

Er is sprake van een inbreuk op de openbare orde in de bestreden beslissing, terwijl verzoekster in werkelijkheid geen enkele inbreuk heeft begaan, doch door de taalbarrière tot op heden nog steeds niet haar relaas der feiten heeft kunnen doen bij de politie.

Dat het toch een elementair recht is dat elkeen gehoord wordt over de feiten waarvan hij beschuldigd wordt.

Dat er flagrante schending is van het vermoeden van onschuld en een totaal rechts-overspannen interpretatie wordt gegeven aan hetgeen werkelijk plaatsvond die bewuste dag.

Dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten en tevens inreisverbod van drie jaar niet rechtsgeldig genomen werd.”

4.1.2. Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing dat zij een inbreuk op de openbare orde heeft begaan. Zij stelt dat zij door taalbarrières tot op heden niet in de mogelijkheid was om haar relaas van de feiten te geven. Zij betoogt dat zij minstens diende te worden gehoord over de feiten waarvan zij wordt beschuldigd en dat er sprake is van een flagrante schending van het vermoeden van onschuld. Zij besluit dat verweerder dan ook onterecht is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

In zoverre verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, stelt de Raad vast dat deze beslissing is gesteund op een dubbele motivering. Zo wordt enerzijds vastgesteld dat verzoekster zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Anderzijds wordt geoordeeld dat zij zich tevens in de situatie vervat in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bevindt waarbij wordt toegelicht dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stelt vast dat één van beide motieven reeds volstaat om over te gaan

tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster levert weliswaar kritiek op het tweede motief op grond waarvan haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name het motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, doch betwist op geen enkele wijze het motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zo betwist zij op geen enkele manier dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en zij bijgevolg in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Zij betwist evenmin dat zij als Russische onderdaan in het bezit dient te zijn van een visum. In zoverre verzoekster wel kritiek uit op de motivering die aan het bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag ligt dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, merkt de Raad op dat dit motief dient te worden beschouwd als zijnde een tweede motief dat door het bestuur werd gegeven om verzoekster bevel te geven het grondgebied te verlaten. De Raad merkt op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

In zoverre verzoekster tevens betwist dat het inreisverbod niet rechtsgeldig is genomen, dringt de vaststelling zich ook hier op dat verweerder op dit punt twee motieven heeft gegeven. Zo stelt hij allereerst vast dat verzoekster zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Hierbij wordt verwezen naar een op 16 januari 2012 aan verzoekster gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan enkel vaststellen dat dit motief, dat reeds kan volstaan om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, niet wordt betwist door verzoekster en dat zij het kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aantoonde. Verzoekster uit wel kritiek op een tweede motief dat wordt gegeven voor het opleggen van het inreisverbod van drie jaar, met name het motief dat is gegrond op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat inhoudt dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Hiertoe wordt in de bestreden beslissing gesteld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven omdat er een risico op onderduiken bestaat en verzoekster een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou uitmaken. Wat dit motief tot oplegging van het inreisverbod betreft, dient evenwel te worden gesteld dat het een tweede, en overtollig, motief betreft en dat de gegrondheid van een middel gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

Ten overvloede merkt de Raad, wat het risico op onderduiken betreft, nog op dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat dit risico meerdere situaties viseert. Er wordt immers gesteld: “[...] *Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer: 1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering; [...] 3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest [...]*”. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hieraan geen gevolg gaf, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt dat verweerder een risico op onderduiken vaststelde.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Gelet op voormelde uiteenzetting kan evenmin een schending van het vermoeden van onschuld dienstig worden ingeroepen, nu deze kritiek is gericht tegen overtollige motieven van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede, derde en vierde middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en

goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

Zij vat de middelen als volgt samen in de synthesememorie:

[...] De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

[...] "Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

[...] In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschiedene elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke verwijdering van een persoon afkomstig van Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of afwezigheid van geldig paspoort.

Dat hierbij ook geen de minste rekening wordt gehouden met de medische toestand van verzoekster.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeksters geen beletsel stelt, zoals de situatie in hun thuisland of nog, zoals in casu het feit dat verzoekster met zeer ernstige problemen kampt.

[...]

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt in casu aangezien verzoekster zeer ernstige medische problemen heeft.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviseerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel ten zeerste geschaad.

Deze schending geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van medische problemen heeft én bovendien een aanvraag art 9 TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert.

Verzoekster dreigt thans op een moment dat zij door medische problemen zeer sterk verzwakt is en zichzelf niet meer kan beredderen alleen, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid.

Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW afgewacht te worden, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dienen te verliezen.

[...]

Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense vluchtelingen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense vluchtelingen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster zeer ernstig ziek en verzwakt is, en dus niet kan verlangd worden dat zij zich thans in een dergelijke lamentabele toestand van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.”

4.2.2.1. In zoverre verzoekster lijkt aan te geven dat de formele motiveringsplicht is geschonden, kan de Raad enkel vaststellen dat de motieven op grond waarvan wordt besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in de bestreden akte kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.2.2.2. Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen. Zij verwijst hiervoor vooreerst naar het gegeven dat verweerder enkel zou hebben verwezen naar vorige beslissingen. Deze kritiek mist evenwel feitelijke grondslag, nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en dat het opgelegde inreisverbod is gesteund op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij telkens ook is voorzien in een motivering in feite. Er blijkt evenmin dat verweerder zich louter steunt op de vaststelling dat verzoekster niet in bezit is van een geldig paspoort. Zo wordt, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, ook gesteld dat zij niet beschikt over een geldig visum.

In zoverre verzoekster daarnaast aangeeft dat ten onrechte geen verder onderzoek is verricht naar de omstandigheden in Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat niet blijkt op welke grond verweerder verplicht zou zijn om hiernaar een verder onderzoek te voeren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De vrees die verzoekster meende te koesteren bij een terugkeer naar haar land van herkomst werd reeds onderzocht naar aanleiding van de door verzoekster ingediende asielaanvraag, waarbij de Raad bij arrest met nummer 71 934 van 15 december 2011 verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Waar verzoekster daarnaast betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar medische toestand, merkt de Raad op dat zij in gebreke blijft enige verdere toelichting te geven op welke gronden verweerder verplicht was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat inzake verzoeksters aanvraag van 30 januari 2012 tot verblijfsmachtiging op grond van medische redenen door verweerder reeds op 21 mei 2012 een beslissing tot onontvankelijkheid genomen. Waar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging op medische gronden hangende was, stelt de Raad verder vast dat de enkele indiening van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en niet verhinderde dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). In ieder geval blijkt daarnaast ook niet welk belang verzoekster nog heeft bij haar betoog nu verweerder op 21 november 2012 de beslissing nam waarbij de op 6 februari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk werd verklaard.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden akte is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

4.2.2.4. Aangezien verzoekster niet aantoonde dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsoverdrevenheid of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

4.2.2.5. In zoverre verzoekster nog verwijst naar een schending van artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen betreft bij de beoordeling van asielaanvragen ingediend aan de grens. Er kan niet worden ingezien hoe deze bepaling door de *in casu* bestreden akte geschonden werd en verzoekster blijft ook in gebreke hiertoe een begrijpelijke toelichting te verschaffen. Het algemene en theoretische betoog van verzoekster over de actoren van vervolging en de voorwaarden van erkenning als vluchteling is evenmin dienstig in het kader van huidig beroep.

4.2.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat om te kunnen besluiten tot een schending van bovenvermeld artikel, verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262;; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot een zeer algemene uiteenzetting betreffende de situatie in Tsjetsjenië. Zij verwijst hierbij naar niet bijgevoegde en niet nader gespecificeerde mensenrechtenrapporten waarvan zij betoogt dat deze van algemene bekendheid zouden zijn, naar oude rechtspraak van de vroegere Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en naar (een) niet gevoegd ambtsbericht(en) uit 2008 waarbij zij wel verwijst naar een weblink. Deze handelwijze volstaat niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen vaststellen. Waar verzoekster stelt dat *“niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst”*, wijst de Raad erop dat het wel aan verzoekster toekomt haar blote beweringen te staven met objectieve en persoonlijke gegevens en stukken en een begin van bewijs te leveren. Zij blijft op dit punt in gebreke. Bovendien wijst de Raad er andermaal op dat bij arrest met nummer 71 934 van 15 december 2011 reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene bij terugkeer naar haar land van herkomst geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster geeft aan dat zij persoonlijk van oordeel is dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden waarin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, doch er blijkt niet dat er zich sinds voormelde beoordeling door de Raad nieuwe gegevens hebben voorgedaan.

Waar verzoekster verwijst naar haar medische toestand, wijst de Raad er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg reeds oordeelde dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Hierbij wijst de Raad erop dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekster laat evenwel na in haar verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire of medische omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing. Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend, laat verder op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.7. Waar verzoekster de schending van artikel 5 van het EVRM in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat verzoekster er zich toe beperkt te verwijzen naar deze Verdragsbepaling doch dat een concrete uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden akte artikel 5 van het EVRM zou miskennen. Er wordt niet toegelicht op welke wijze de bestreden akte het recht op vrijheid en veiligheid van verzoekster in het gedrang brengt. In zoverre zij hierbij doelt op haar algemene uiteenzetting betreffende de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, kan het verder volstaan te verwijzen naar voorgaande bespreking dienaangaande in het kader van artikel 3 van het EVRM. De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

4.2.2.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

4.2.2.9. De richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij blijft ook in gebreke de concrete bepaling van deze richtlijn te duiden die zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

4.2.2.10. Verzoekster lijkt ten slotte nog de schending aan te voeren van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt in welke omstandigheden de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden akte evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

Het tweede, derde en vierde middel zijn, in zoverre deze onvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden akte kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS